

دلیل عدم اعتماد مردم به حرف مسئولین چیست؟

بنیاد تحول اجتماعی، امان‌ا [قرایی] مقدم، استاد جامعه‌شناسی دانشگاه در گفت‌وگو با خبرنگاران دربارہی دلایل از بین رفتن اعتماد میان دولت و ملت، گفت: «از نظر جامعه‌شناسانی چون جیمز کلمن، فرانسیس فوکویاما و ژاکوب مهم‌ترین عنصر سرمایه‌ی اجتماعی، اعتماد است که این اعتماد عمودی بین حاکمیت و مردم کم‌رنگ شده است. برای مثال به همین دلیل وقتی زلزله‌ی خوی آمد، مردم برای جمع‌آوری کمک‌های مالی حرف سلبریتی‌ها را بیشتر قبول داشتند تا نهادهای دولتی.»

او اظهار داشت: «مردم دروغ و اخبار کذب شنیدند و به رسانه‌های داخلی اعتماد نکردند. به گفته‌ی عزت‌ا [ضرغامی، رئیس پیشین صدا و سیما ۷۰ درصد مردم تلویزیون ایران را نمی‌بینند.»

قرایی مقدم ادامه داد: «حتی اعتماد افقی میان مردم از بین رفته است. قبلاً مردم به چهره‌هایی چون علی دایی، علی کریمی و غلامرضا تختی اعتماد می‌کردند. اما حالا این اعتماد هم در حال از بین رفتن است. در نتیجه، با ضعیف شدن اعتماد در جامعه، مردم حرف بزرگ‌ترها را قبول نمی‌کنند. دروغ‌گویی و بی‌اعتمادی از خانواده شروع می‌شود و به سطح جامعه می‌رسد. به همین دلیل وقتی اتفاقاتی چون زلزله‌ی منجیل در سال ۱۳۶۹ و زلزله‌ی سال ۱۳۸۲ بم می‌افتد، چادرها و وسایل دزدیده شدند. چرا در چنین اتفاقاتی مردم باید به نهادهای دولتی اعتماد کنند وقتی پولشان در جیب دیگران می‌رود؟ مردم تجربه کردند و دیگر اعتماد نمی‌کنند.»

او افزود: «بر اساس نظریه‌ی پیتربن سوروکی، استاد دانشگاه هاروارد، مردم مادی‌گرا، مصلحت‌گرا، خودخواه و خود مدار شدند. به عنوان مثال حادثه‌ی قتل در میدان کاج (کشته شدن یک پسر با ضربات چاقو از سوی پسری دیگر بر سر مسائل عشقی) یا حادثه‌ی پل مدیریت (دختری بر اثر ضربات چاقو خواستگارش در جلوی چشم مردم به قتل رسید) و که مردم هیچ کمکی نرساندند و به آن بی‌اعتنا بودند.»

او خاطرنشان کرد: «اگر از ابتدا دولت‌ها چه در زمان آقای خاتمی و آقای احمدی‌نژاد و چه بقیه، به حرف‌های خود عمل می‌کردند، اعتماد مردم کم‌کم جلب می‌شد؛ اما مسئولان به وعده‌های خود عمل نکردند.»

او اظهار کرد: «روح و روان مردم آزرده است. وقتی همیشه دروغ و پرخاشگری می‌بینند روح و روانشان آسیب می‌بیند. این بی‌اعتمادی تأثیر روانی، فرهنگی، اجتماعی دارد. امروز سرمایه‌ی اجتماعی مهم‌ترین سرمایه در کشور است. ما سرمایه‌ی انسانی داریم، سرمایه‌ی طبیعی داریم؛ اما این سرمایه‌ی اجتماعی است که در کشور لنگ می‌زند. سرمایه‌ی اجتماعی، سرمایه‌ی چسبندگی است. این سرمایه که باشد، از نیروی انسانی و تکنولوژی استفاده‌ی بهینه می‌شود و در نهایت تولید افزایش می‌یابد.»

این جامعه‌شناس دربارہی بی‌اعتمادی مردم به مسئولین در کشورهای دیگر افزود: «این بی‌اعتمادی در کشورهای چینی، افغانستان، پاکستان، ترکیه و برخی دیگر از کشورهای آسیایی وجود دارد.»

او در آخر با تأکید بر این که مسئولان مقصر اصلی این بی‌اعتمادی هستند، گفت: «مردم مصداق‌های این بی‌اعتمادی را دیدند و تجربه کردند؛ برای مثال پول‌هایشان را به بانک‌ها سپردند، اما بانک‌ها بسته شدند و به همین دلیل است که دیگر اعتماد نمی‌کنند.»

نویسنده : admin، تاریخ ارسال : چهارشنبه 10 اسفند 1401 ساعت 3:09 بعد از ظهر